

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **OMPEXON D.T.I. spol. s r. o.**, se sídlem U Pošty 33, Ždírec nad Doubravou, zastoupen JUDr. Jiřím Dolejšem, advokátem, se sídlem Nádražní 47, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2010, č. j. 5099/10/Va, č. j. 5100/10/Va, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, č. j. 11 Ad 25/2010 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Jiřímu Dolejšovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho

žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti platebním výměrům vydaným Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky. Těmito platebními výměry byla žalobci uložena povinnost zaplatit podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „zákon o pojistném“) dlužné pojistné ve výši 51 534 Kč a dále podle ust. § 18 odst. 1 zákona o pojistném penále ve výši 51 634 Kč.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval obsah žaloby a obsah vyjádření žalovaného k žalobě. Dále zrekapituloval průběh ústního jednání, přičemž uvedl, že stěžovatel se přes řádné a včasné předvolání bez důvodné a včasné omluvy nedostavil, soud proto v souladu s ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jednal a o podané žalobě rozhodl bez přítomnosti stěžovatele. Městský soud též podrobně zrekapituloval obsah správního spisu a z něho vyplývající postup žalovaného v řízení a právní úpravu zákona o pojistném dopadající na projednávanou věc.

[3] Městský soud dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby ve správním soudnictví uvedení žalobních bodů, tedy uvedení z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. V projednávané věci žaloba nebyla doplňována, soud proto mohl napadené rozhodnutí přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které stěžovatel výslovně uvedl v podané žalobě. Formulace žaloby je přitom podle názoru městského soudu na samé hranici ještě umožňující soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. V textu žaloby lze jen obtížně určit, zda se namítané vady vztahují k rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nebo i k rozhodnutí napadenému žalobou a také jaké konkrétní vady byly prvoinstančnímu rozhodnutí stěžovatelem vytýkány v odvolacím řízení a jak s nimi naložil odvolací správní orgán. Městský soud tedy přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí pouze způsobem do jisté míry obecným s výjimkou těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

[4] Stěžovatel neuvedl, v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech byl podle jeho názoru správním orgánem porušen obecný postup ve správním řízení a jeho základní zásady. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro výpočet pojistného a žalobce ani v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl konkrétní námitky, které by směřovaly proti řádně vyčíslené výši dluhu na pojistném či proti výpočtu částky penále.

[5] Stěžovatel v podané žalobě nevyjádřil námitky proti závěru správních úřadů o tom, že za kontrolované období neuhradil žádnou platbu na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnankyni M. H., ani nevyjádřil námitku, že by za uvedené období neměl povinnost pojistné na veřejné zdravotní pojištění za tuto zaměstnankyni hradit nebo že by nebyla účastna na nemocenském pojištění. Městský soud však v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že povinnost hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění vznikla stěžovateli od prosince 2007, kdy jeho zaměstnankyni paní H. vznikla účast na nemocenském pojištění. Stěžovatel byl povinen za tuto zaměstnankyni odvést pojistné za kalendářní měsíc prosinec 2007 a byl dále povinen hradit pojistné za tuto zaměstnankyni podle novelizovaného ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pojistném. Stěžovatel tento

skutkový závěr správních orgánů nijak nezpochybnil, ačkoliv se mohl vyjádřit ke zjištěným skutečnostem do pěti dnů ode dne převzetí závěrečného protokolu. Stěžovatel dne 9. 3. 2010 zaslal správnímu orgánu sdělení, že nesouhlasí s výsledky kontroly, ale samotná tato skutečnost ještě neznamená nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu. Stěžovatel v upřesnění svých námitek ze dne 10. 3. 2010 uvedl, že zaměstnankyně M. H. byla účastna nemocenského pojištění od ledna 2007 do listopadu 2007 a pojistné je zaměstnavatelem hrazeno. Ani tato námitka však nemůže obstát, neboť předmětem žaloby je napadené rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno za období od prosince 2007 do prosince 2009.

[6] Městský soud také uvedl, že stěžovatel nepředložil ke svým tvrzením žádné důkazy. Naopak z listinných důkazů, které si správní orgán prvého stupně obstaral od Okresní správy sociálního zabezpečení v Brně, vyplývá oprávněnost požadavků správního úřadu na úhradu dlužného pojistného i penále.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 15. 11. 2011. Stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval důvody podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., avšak z obsahu jeho kasační stížnosti vyplývají důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétně se jedná o důvod kvalifikovatelný jako jiná vada řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že městský soud ve věci rozhodl, aniž provedl důkazy a „šetření ve věci“ tak, jak bylo stěžovatelem požadováno v jeho podání ze dne 27. 7. 2010.

[9] Dále stěžovatel namítá, že soudní přezkum v projednávané věci byl nedostačený. Stěžovatel odkazuje na své podání ze dne 27. 7. 2010, kde uvádí včasná podání námitek proti platebním výměrům. Tyto námitky jsou součástí spisu a soud je při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného zcela opomenul. Není tedy pravda, že platební výměry nebyly stěžovatelem rozporovány.

[10] Dále stěžovatel namítá, že jednatel stěžovatele se z jednání městského soudu omluvil pro technickou závadu během jízdy k tomuto jednání, což je podle názoru stěžovatele možno doložit jedině záznamem telefonních hovorů směřovaných rozhodného dne městskému soudu.

[11] Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud k první námitce stěžovatele uvádí, že stěžovatel nespecifikoval, jaké důkazy a jaká „šetření ve věci" měl městský soud podle jeho názoru provést. V podání ze dne 27. 7. 2010 (jde o žalobu stěžovatele k městskému soudu) stěžovatel navrhuje pouze provedení těchto důkazů: důkaz kopií platebních výměrů č. 4141002422, č. 2141002423 ze dne 4. 5. 2010, důkaz kopií odvolání proti platebnímu výměru ze dne 22. 5. 2010, důkaz kopií rozhodnutí rozhodčího orgánu VZP ČR, sp. zn. 7210000995, číslo plátce 47914068, č. j. 5099/10/Va, č. j. 5100/10/Va ze dne 29. 6. 2010. Všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí městského soudu vyplývá, že se s obsahem správního spisu podrobně seznámil, přičemž cituje mimo jiné i tyto podklady (str. 3 - 4 rozsudku městského soudu). Z odůvodnění rozhodnutí městského soudu tedy nevyplývá, že by městský soud uvedené důkazy opomenul.

[15] Stěžovatel dále obecně namítá nedostatečnost soudního přezkumu a poukazuje na skutečnost, že podal námitky proti platebním výměrům, což městský soud opominul. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí městského soudu však vyplývá, že městský soud si byl této skutečnosti plně vědom a vyjadřoval se i k obsahu těchto námitek (srov. bod 5 odůvodnění). Obecnost námitek stěžovatele je třeba přičítat k tíži stěžovatele, neboť toliko obecné námitky v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud podle své ustálené judikatury za nedůvodné. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva"; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*)

[16] K námitce stěžovatele, že se jeho jednatelka omluvila z jednání městského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu protokolu o jednání městského soudu ze dne 13. 10. 2011 (č. l. 56 spisu městského soudu) vyplývá, že jednatelka stěžovatele se opravdu z jednání omluvila, což bylo soudem konstatováno při jednání, a následně bylo vyhlášeno usnesení, že v jednání se bude pokračovat bez přítomnosti „zástupkyně" žalobce.

[17] Podle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. *neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.* V ust. § 50 s. ř. s. se uvádí: *Z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*

[18] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 72/2009 - 127 ze dne 19. 11. 2009 dostupného na www.nssoud.cz, *osoba účastníka řízení je u ústního jednání při některých*

úkonech nezastupitelná, zejména pokud účastník musí něco osobně vykonat, tehdy je na místě jednání odročit, neboť je bez osobní přítomnosti účastníka nelze provést; v jiných případech však zákon předpokládá i možnost soudu jednat v nepřítomnosti účastníka.

[19] V projednávané věci městský soud nepovažoval omluvenou neúčast jednatelky stěžovatele za důležitý důvod, který by ve smyslu ust. § 50 s. ř. s. měl vést k odročení jednání, což vyplývá z usnesení soudu vydaného při jednání, že v jednání bude pokračováno bez přítomnosti „zástupce" stěžovatele. Zjevný omyl městského soudu spočívající v tom, že v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že stěžovatel se bez řádné omluvy nedostavil, je pouze formálním pochybením a nezakládá takovou vadu řízení, která by mohl mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

[20] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jakožto nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a podle obsahu spisu mu také žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[22] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 55/2012 - 27 ze dne 30. 3. 2012 ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jiří Dolejš, advokát. Ustanovený zástupce stěžovatele svou odměnu za zastupování soudu nevyčíslil, proto Nejvyšší správní soud vycházel při rozhodování o odměně ze skutečností zřejmých ze spisu.

[23] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce stěžovatele neučinil v projednávané věci žádné podání ani jiný úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Bohuslava Hnízdil
předseda senátu